

Szeder Réka

Bennem él a táj

Bennem él a táj
Akár a lélek,
Élni hál belém,
Meghalni nem félek.
Belőlem törik elő.
Csermelyként folyik.
Üvegszínű türkiz tükörből patakszik.
Bennem él a táj,
S érzem, ha érzek,
Az a valóban feléled.
Gomolygó, füstös lehelet,
Cserjés, bogas tüdőből ereget.
Csend. Köd. Ereszkedő fellegek.
Remélek. Remélem elég lesz.
Bennem él a táj.
Ő lett az én lelkem.
Lelketlennek érzem,
Ha a künn nem egyezik velem.
Karcmentes tükör,
Nem fólia, nincs giccs,
Én hívom a felhőt,
Melyből szakad vagy csepeg,
Mely öntöz, s táplál,
De ha kell, pusztítóan variál.
Én hívom az vihart, a lenge szellőt,
Én hívom a színes mezőt, és a vad erdőt.
Én hívom a hegyet, a csúcsot, a sziklát,
Én hívom az ösvényt, vagy a kő zuhatag árját.

Én ültetek fát, vagy tépek ki könnyű gyomot,
Akár lenge virágot, s én hagyok magamban lábnyomot.
Én döntöm el, ki segíthet dönteni,
És én mondom meg, kit engedek belépni.
Enyém itt minden, a felelősség
Ugyanakkor van, hogy nem értem,
Hogy nem mindig olyan az idő, ahogyan azt kértem.
Van, hogy perzsel a nap és szúr a kaktusz,
Pedig én oázist akartam, nem sivatagi turista buszt.
Van, hogy mennydörög, s villám csap egy mamutfenyőbe,
De remélem, akkor már kinövi e fájdalmat erre az életre.
Örökre. És a többire. Örökre.